

MAGYARLASKA

Muszka Sándor

Az úgy vót, hogy Zoltán komám kimentünk vót dógozni Magyarba. A vonatra Szeredába felültünk, s másnap Pestre megérkeztünk. Eppen a vonatról le szálltunk, s há mán hivott es az ember, akinek a házat kellett épícssük, hogy jön utánunk, de a kocsija elromlott s mán szerelik, de vaj még két órába biztos belételek, s várjuk meg, met jó.

Münk ott az állomáson egy padra leültünk, s csak figyelőztünk s pillogtattunk, mind a béka a csihányba, hogy miféle népek jönnek-mennek. Zoltán ejszen el-unhatta, met aszongya egyszer: Hallod-e, Sándor, gyere, nezzünk szét a városba, s ne mind ülünk, met az éjen ültünk eleget. Na münk ügyesen elindultunk, s ott mind mentünk s kóvályogtunk, mind a gólyafos a levegőbe. Há egyszer egy ijen ház ódalára ki van téve egy nagy kemény, izmos pasas, csórén egy bugyiba. Néztük, néztük, aszongya egyszer Zoltán, hogy: Hallod-e komám, te életedbe ilyent láttál-e, s hogy vajon itt mi lehet?

Mondom nekie: Én biza ilyent láttam egyszer, mikor a fiam még kicsike vót s bévittem Csikszere-dába, a cirkuszba, s ejszen itt es cirkuszták vannak, s menjünk bé s nézzük meg. Egy ijen pincébe lementünk, s vót ott egy pasas, de nem az, amelyik a képen vót, egy másik. Aszongya, mit szeretnének. Há mondom, münk itt járunk a városba, s megláttuk oda-fent azt a képet, arról az izmos emberről, s gondolánk, megnéznénk, ha lehet, s még jegyet es veszünk. Kezdtett erre az az ember vigyorogni, s mind vakarta a füle tövöt, s há aszongya egyszer: Nem kell jegyet vegyenek, csak jőjjenek velem, met megmutatom. Bévitte münket egy nagy terembe, az tele vassal, ott egy csomó ember, emelték a vasakat, nyögtek úgy, hogy mondom, valamelyik mingyátt megbornyuzzik.

Ott mind nézelődtünk, s hát

egyszer aszongya az az ember, amelyik münket oda bévitte vót, hogy: Hallják-e. Magik ezeket a vasakat mepróbálják-e? Münk Zoltánnal neki, s emelgettük a rudakat, s az csak mind tette reá a vaskarikákat. Egyszer egy csomó ember körénk gyűtt, s aztot kér-di egy legényke, hogy: Magik mit szednek, hogy ijen jól bírják? Há – mondom –, münk immá semmit, fiam, az ősszel pityókát szet-tünk eleget, s aztán az őszön még szedünk. Megyen el a legényke, s hallom, mondja a hátam mögött egy másiknak, hogy ezek pityókát szednek, s hogy az vajon mi. Ej, gondoltam magamba, szegény ember, nem es látszik rajta, hogy vizesfejű, de az kell hogy legyen, ha még a pityókát sem ismeri, s mijen kár érte, met másképpen szép szál legény lenne. Aztán még egy darabon ott mind nézelődtünk, s mondom egyszer: Gyere, komám, menjünk'sza vissza az állomásra. Eppen hogy vissza-értünk, mán jött es a kocsival érettünk az ember, hogy akkor menjünk, nézzük meg, mit kéne s hogy kéne csinálni. A kocsiba béültünk, bémutatkozott, hogy Endrének híják, s hogy mérnök ember egy autógyárban, s hogy van egy felesége, Tünde, s az hírszerkesztő a televízióba. Mind ott beszélgettünk, s hát egyszer mondom: Meg ne haragudjék, Endre úr, de az a hírszerkesztő az miféle mesterség? Hát – aszongya –, az olyan, hogy esszegyűjtik a híreket, s akkor az ő felesége azokat megválogassa, s hol elvesz belőle, hol hezzaír, s aztán azokat este bémondják a tévébe. Na mondom, ez egyszer tényleg fehérnépnek való munka, met nálunk otthon az utcába, a fehérnépek az enyémmel az asszonnyal együtt egyebet nem csinálnak, azok es csak gyűttik a híreket, mondom, hogy éjjel olyan későn a kocsmából hazamenni még nem tudtam, hogy aztot valamelyik ne látta vóna, s másnap az egész falu ne tudta vóna.

Endre úr az előleget ideadta, s münk neki, s az ács munkát csinálgtunk. Mán a vége felé vótunk, mikor egyik nap jön, hogy aszongya, ma nem kell bémenjen a gyárba, s főzet nekünk ebédre egy finom ételt, s együk meg, met ő es minyátt jön vissza.

Na münk nekiültünk, s kezdtük kanalazni bé a levesételt, de csipett úgy, hogy még a szemünk es könnyezett belé. Egyszer Zoltán szókik fel az asztaltól, hánytassa valami erősen, köpik s kárinkodik csúful. Há téged mi lelt, komám – kérdem. Aszongya: Nézzed szeg meg, Sanyi, mijen csúf hal van a tányéromba, a rabló istenit ennek az embernek, de az es lehet, kégyó, met né, mijen csúf szemei vannak. Nézem s hát tényleg. Megkanalazom az enyémet es, s há egy nagy bajusszos kégyó vót az én tányéromban es. Há mondom, én ezt az embert ejszen megütöm. Na de aztán megnyugudtunk, s aszongya Zoltán: Tudod-e, Sándor, lehet, hogy ez az ember nem es hibás, s rosszat nekünk nem es akart, csak hát építeni itt sem olcsó, s ejszen a pénze elfogyott, s még es nekünk valamit adni akart vóna. Szegény ember ezeket a halakat nekünk megfőzte, s csipős paprikával jól megburrottotta, hogy hátha az izit nem érezzük meg. Egy cseppet elsiette, s a halakat es benne hagy-

ta, s ennyi az egész. Kezdtém én es erősen gondolkodni, s mondom: Lehet, igazad van komám, met eddig ezt az embert rendes magyar embernek üsmertük. Ebben aztán hogy megegyeztünk, csak azt néztük, hova es tudnánk azt a mocskot úgy elönten, hogy Endre úr, ha visszajő, meg ne lássa, met megsérteni nem akartuk.

Szerencsénkre vót ott megkötte egy nagy borzas kutya, amelyik ha eppen nem morrogott, úgy aludt, hogy még a nyála es folyt. Zoltán odament hezza, s a levest halastól-mindenestől a lábósába belétö-tötte. A kutya neki, s kezdte szűrni bé, mint a réce a ganyélevet, még a lábost es kinyalta. Münk leültünk, hogy egy szivarot szájunk el, hát egyszer kezd vinnyogni a kutya, met gondolom, égette a belit a leves. Jön vissza Endre úr es, s kér-di, vajon mi lett ezzel a kutyával, hogy ijen csúful csinál.

Há mondom, ejszen csak szomjas, met a táljába víz nincs, mondom, s biztos azétt. Tötött neki vizet, s há a kutya issza, s csendesedik meg. Aszongya erre Endre úr: Tudják-e magik, ez egy magyar kutya? Én restelltem megkérdezni, hogy akkor neki-e a rokonyja, vagy kinek, mondom nekie, az nem baj, met münk ugyan széke-lyek vagyunk, de nekem es van egy barátom otthon, amelyik

egész nap csak aluszik s folyassa a nyálát. Mikor megkérdeztem, mitől es van úgy elfáradva, aszonta, attól, hogy Szibériába vót fogságba. Montam neki: Hallod-e te? Apád volt fogságba Isten nyugusztalja, nem te. Aszonta, igaz, hogy az apja vót, de ő az apjával mán akkor ott vót. Ekkor mont a felesége, hogy mijen kár, hogy ott valamerre nem folyatta el.

Kezdtett erre Endre úr kacagni, hogy ő a magyarságot nem úgy értette, s mán kezdte vóna magyarázni, de szólott a telefonja, s valahova ejszen elhitták, met nagy gyorsan elment.

A munkát aztán béfejeztük, s szettük essze magunkot, hogy reggel megyünk haza. Valami ott-honi túró még meg vót maradvá, mondom, estére kéne csináljunk egy jó túró puliszkát. Mi a városba kimentünk, s az els ő bótba bé. Keringtünk a pócok között egy fél nap, járattuk a szemünk, mint a menyét, de puliszkalasztet sehunn nem láttunk. Aszongya egyszer Zoltán: Tudod-e Sanyi, lehet itt a puliszkát az itteni emberek nem es üsmerek, met látod-e, két hete mingyátt itt vagyunk, de münk puliszkát soha nem ettünk, s immán lehet, nem es fogunk. Há – mondom – lehet igazad van, Zoltán, gyere akkor, keressünk laskát, s csinálunk túró s laskát. Kerestük addig, hogy majd éhen dögöltünk, s fel es mérgeződött Zoli komám úgy, hogy láttam rajta, valamit mingyátt esszetőr. Addig-addig, hogy egyszer melőllem elsírult, s elément a kasszához. Bé volt oda ülve egy vékony városi fehérnépecske, s mikor Zoltán reakijátott, hogy: Hallja-e, hol a laska?, a fehérnép a kezeit a feje föli felemelte, hogy aszongya, itt a kasszába, vigyék, csak ne báncsanak. Kiátott es Zoltán utánam, hogy gyere Sándor, megvan a laska, itt a kasszába, s lehet még málélisztjik es van. Igen ám, de erre kezdtek az emberek a bótból kiszaladni, mint a bolondok. S há egyszer jönnek bé a rendőrök es vaj öten, s münket a földre nyomnak le, s kötnek meg. Elég az hezza, hogy ha Endre úr a miliciára utánunk nem jön, ejszen münket a túró s laskáétt bézárnak. Szerencsére a rendőröket mind ismerte, s münket elengedtek, s valahogy hazajöhettünk.

